

[Julin.]

vil gaa til Lønninger til Skovbrugere, Skibstømrere, Skibssmede o. s. v., og man kan heller ikke se bort fra, at Planens Realisation vil kunne medvirke til Afhjælpning af nogen Arbejdsledighed, og derved lettes ogsaa Samfundets Udgifter til offentlig Forsorg. Det er ikke underligt, at Fiskerbefolkningen efter det forfærdende Tab af Menneskeliv og Materiel under Efteraarstormene i Fjor er ængstelig ved at søge ud til Fiskepladserne i forældede og uegnede Fartøjer. Det har vist sig, at det er den ældre Del af Fiskerflaaden, det er gaaet galt for. Saaledes oplyser Bestyrelsen for Vestjysk Fiskeriforening, at der af 372 Fiskekuttere hjemmehørende i Esbjerg siden 1918 er bygget 140 nye Fiskefartøjer, blandt hvilke der ikke har været konstateret et eneste Totalforlis. Vi ved alle, at det moderne Fiskeri, der foregaar langt til Søs, er et farefuldt Erhverv, og vi ved, at Fiskerierhvervet, saavel som Landbrugs-erhvervet, er ramt særlig haardt under den herskende økonomiske Krise. Der er derfor al god Grund for Samfundet til at række en hjælpende Haand her.

Jeg tillader mig at minde om Landstingsmand Niclasens Udtalelse paa Rigsdagen i Fjor paa et Tidspunkt, da Sindene var opskræmt efter de mange sørgelige Begivenheder, som havde ramt den vestjyske Fiskerbefolkning. Det nævnte Medlem af det andet høje Ting udtalte — jeg beder om den højtærede Formands Tilladelse til et kort Citat —:

„Vi, der har vor Beskæftigelse paa Landjorden, kan ikke yde nogen direkte Hjælp eller Bistand under den Kamp mod Havet, som vil blive udkømpet Slægtled efter Slægtled, hvorunder mange vil finde deres sidste Hvile paa Havets store Kirkegaard, men vi kan hjælpe til at fremskaffe de bedste Skibe og det bedste Materiale, saaledes at den store Kamp mod Havet kan foregaa under saalige Vilkaar, som det er muligt ved menneskelig Magt at tilvejebringe.“

Jeg kan fuldt ud tiltræde denne Udtalelse og skal i øvrigt tillade mig at spørge den højtærede Minister for Landbrug og Fiskeri, hvor langt man i Ministeriet er kommet i Overvejelserne angaaende den nævnte Destruktionsplan?

Den nedsatte Limfjordskommission arbejder, og det er i sin Orden. Mange er imidlertid af den Opfattelse, at det vilde være ønskeligt, om den kunde [og vilde] rulle Gardinerne lidt op. Sagen er jo den, at Interesserne vedrørende denne Sag er

saa forskelligt betonede. De vestjyske Limfjordsbyers ledende Mænd nærer de største Betæneligheder vedrørende en eventuel Lukning ved Thyborøn — ja, mener, at det vilde være en Katastrofe for disse Byer —, medens de østjyske Limfjordsbyers Talsmænd synes at mene, at en Lukning vilde være formaalstjenlig for den østlige Del af Fjorden. Jeg kan godt indse, det kan have sin Betydning, at Kommissionen kan arbejde i Ro og kan foretage sine Undersøgelser bag lukkede Døre, men paa den anden Side kan det — og jeg synes med Rette — gøres gældende, at da denne Sags rette Løsning er af saa afgørende Betydning for Limfjordsegnene, vilde det være ønskeligt, om Meningerne under Sagens Behandling kunde brydes ogsaa paa Baggrund af Kommissionens Forhandlinger. Utænkeligt er det heller ikke, at der under en saadan Drøftelse kunde blive fremsat Synspunkter, der kunde være vejledende for Kommissionen. Jeg tillader mig derfor at henstille til den højtærede Minister for offentlige Arbejder at overveje, om det ikke kan gaa an, at Ministeren giver Tilladelse til, at Tæppet drages til Side.

Jeg vil dernæst gerne udtale min Glæde over, at Planen om en Kirkesal ved Thorsminde nu synes at blive realiseret. De 300—400 Mennesker, der bor herude mellem Vesterhavet og Nissum Fjord, har meget langt til Kirkerne i henholdsvis Sønder Nissum og Bøvling, saa det maa synes rimeligt, at der ydes Støtte fra det offentlige til Anlæg og Indretning af et Hus, der kan blive indviet til kirkeligt Brug. I Begyndelsen af Aarhundredet kom jeg i en Aarrække regelmæssigt ud til denne fattige Fiskerbefolkning for at holde Søndagsskole for Børnene og tale Guds Ord til Forældrene, og som Regel var der ved Møderne Repræsentanter fra saa at sige hvert Hjem langs hele Klitten. Mere nøjsom og mere taknemmelig Befolkning skal man lede længe om. Jeg kunde godt have undt dem et mere komfortabelt Kirkehus, om jeg maa sige saadan, end det gamle Redningsbaadhus, som de nu faar, men jeg føler mig forvissat om, at de vil samle sig ved Søndagstide i deres Kirkesal og lytte til Evangeliet, og herover vil jeg glæde mig.

Som gammel Haandværker er jeg for saa vidt tilfreds med, at Industriens, Haandværkets og Handelens unge Lærlinge har let Adgang til at faa Almendannelse og faglig Undervisning i deres Læretid. Kundskab er og bliver ved med at være en